

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ธรรมได้เข้าใจใจโตแล้วไม่ต้องหาพยาน

นวดเส้นมันถูกผิว ก็รู้ว่ามันเจ็บผิวหนังไม่ได้เจ็บเส้น กดลงไปนี่ถูกผิวหนัง
เจ็บแสบในขณะที่นวด คือธรรมดาการนวดเส้นน้ำมันจะไปเจ็บในเส้นที่ถูกนวด สำหรับ
ผิวหนังไม่เจ็บแสบ แต่วันนั้นปล่อยเลย ผิวหนังนี้ โอ๊ย เหมือนเอาไฟจี้ ช่างหัวมันเถอะ
อย่างมากก็ถลอกเท่านั้นแหละ วันนี้ถลอกจริง ๆ มันออกสะเก็ด เราไม่บอก ถ้าบอก
แล้วท่านก็จะเบามือเสียตรงจุดสำคัญเส้นที่อยู่ใต้ผิวหนังเจ็บนี่นะ ก็ไม่กระเทือนถึงมัน
เจ็บเราก็ดูเฉยเฉย ท่านก็ใส่ใหญ่เลย วันนี้ขึ้นตกสะเก็ดแล้ว เจ็บมากไม่ใช่เล่นนะ ถ้า
เจ็บเส้นเจ็บเป็นผลเป็นประโยชน์เราไม่ว่านะ คือเจ็บผิวหนังไม่เกิดประโยชน์ มีแต่
ความเสียหายเดียว

ผิวหนังกับเส้นมันก็อยู่ด้วยกัน ถ้าจะบอกว่ามันเจ็บผิวหนังท่านก็จะไม่กดแรง
ตรงเส้นมันก็ไม่ได้ผล เราเลยปล่อยเลยเฉย เมื่อก่อนนี้รู้สึกเจ็บเหมือนกันผิวหนัง ช่าง
หัวมันเถอะมันจะเป็นอะไร นี่ก็บอกท่านไป ก็เคยบอกหลายหนแล้ว เว้นสักสามสี่วันก็
ได้ค่อยมาจะเป็นไรไป หรือเป็นห่วงท่านเพียงเทอไร ท่านเพียงก็ค่อยเบาไปนี่นา ถึงวันมา
แล้วก็ค่อยนวดพร้อมกัน พอเป็นไป เช่น เว้นสามวันมาที่หนึ่ง สี่วันมาที่หนึ่ง อันนี้เว้นสอง
วันมา

จากภูเขียวนี่ไม่ใช่ใกล้ ๆ นะ เว้นสองวันมา จากนี้ไปถึงวัดท่านสมบูรณเราเคย
ไปแล้วนี่ ตั้งสองชั่วโมงครึ่งถึง จากนี้ไปผ่านหนองบัวลำภู ชุมแพ ตัดเข้าภูเขียว ฟุ้งออก
ทางตะวันออกถึงวัดท่าน อยู่ใกล้เขา วัดท่านอยู่ใกล้เขา จึงไม่ยากให้มาดี ๆ กันนัก
ท่านลำบาก พอมานี้ก็เข้าถ้ำกลองเพล ท่านมานวดที่ถ้ำกลองเพลก่อน พอออกจากโน้น
แล้วก็มาที่นี่ ออกจากนี้กลับเลย เพราะฉะนั้นถ้าไม่ควรจะให้เสียเวลาเราก็ไม่ให้เสีย พอ
ท่านมาถึงให้ท่านนวดเลย กลับพอดี หากว่ามีความจำเป็นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

หายมากแล้ว ค่อยเบาลง ๆ มันเป็นอยู่จุดข้างใน โถ นวดเส้นอย่างเราๆเราๆ
จริง ๆ นะ เราก็เชื่อเราว่าไม่มีใครนวดได้อย่างนี้ เรียกว่านวดได้อย่างนี้ว่างั้นเถอะนะ
เวลาถามท่านสมบูรณนวดแบบนี้แล้วผู้ถูกนวดนวดได้แบบนี้เคยมีไหม ไม่มี ขึ้นเลยทันที
พูดอย่างแบบเต็ดนะ ไม่มี มีหลวงปู่องค์เดียวว่างั้นเลย เราก็เชื่อว่ามี เพราะธรรมดา
แล้วมันจะทนไม่ได้ เราก็รู้อยู่ในหัวใจ

นั่นละใจฟังซินะ ใจ เรารู้เรื่องนี้หัวใจของเราที่สิ่งเหล่านี้มันเป็นยังไง เราก็รู้
เราก็เคยเป็นแบบหัวใจทั้งหลายมาแล้ว เราจะสงสัยได้ยังไง ไม่สงสัย มันควรทนได้
ขนาดไหนก็ทน ทนไม่ได้มันก็รู้ ๆ คือมันเป็นอย่างที่เรานี้ก็เป็นเฉพาะเรา คนอื่นก็

เป็นอย่างเราไม่ได้ ร้อย่างเรานี้ไม่ได้ หรือว่าจะทนอย่างเรานี้ก็ทนไม่ได้ เรารู้เฉพาะเรา
อีกแหละ จะไปพูดให้คนอื่นฟังไม่มีใครเชื่อได้ ทีนี้เราก้เช่นเดียวกัน เราก้เชื่อเขาที่ทน
ไม่ได้นั่นเหมือนกัน ก็อย่างนั้นแหละ แต่เราเชื่อเรา

นั่นละท่านพูดว่า ทุกข์ อริยสัจจ์ ทุกข์เป็นของจริง กาย เวทนา จิต ธรรม หรือ
สติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่มันกลมกลืนเป็นอัน
เดียวกัน ก็แยกชื่อว่าสติปัฏฐาน ๔ ก็ได้ อริยสัจจ์ ๔ ก็ได้ เวลาเป็นขึ้นในผู้ปฏิบัติแล้วมัน
ก็รู้เอง ๆ นั่นแหละ ท่านจึงเรียก ปจฺจตฺตํ ปจฺจตฺตํ ถึงขนาดที่ว่า เวลาจะตายมันจะเอา
ทุกขเวทนาหน้าไหนมาหลอกเราวะ มันจะเอาทุกข์หน้าไหนมาหลอกมันถึงจะหลงไป
ตาม อันนี้ก็เป็นของจริง ต่างอันต่างจริงรู้กันแล้วจะหลงกันได้ยังไง อย่างนี้แล้วก็ไม่มี
อะไรกระทบกัน

แต่เมื่อมันไม่จริงแล้วกระทบวันยังค่ำ มิได้มีเสียวันยังค่ำ เช่น เจ็บปัสเข้าป็นี่
ร้องจ๊ากเลย จ๊ากเพราะอะไร สาเหตุมันบอกนี่ ร้องจ๊ากเพราะอะไร ถ้ามันจริงแล้วก็ป็น
ไปตามความจริงของมัน นั่นละพระพุทธเจ้าสอน ถ้าไม่รู้ในเจ้าของแล้วไม่มีใครเชื่อ ว่าจ้
เลยนะ ให้เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อไม่ได้ นั่นจึงได้ท้อพระทัย เพราะไม่มีใครรู้อันนี้ มันรู้
แบบเดียวกันหมด มันก็ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแบบเดียวกันหมด ถ้ารู้อย่างพระพุทธเจ้า
แล้วก็เชื่อพระพุทธเจ้าแบบเดียวกันหมดอีกแหละ

ธรรมนี้จึงว่า โอ๊ย ยากมาสอนโลกนะ ทั้ง ๆ ที่มีอยู่ตามความจริงของมัน ๆ แต่
เมื่อจิตปลอมเสียอย่างเดี๋ยวนี้อะไร ๆ ก็ปลอมไปตาม ๆ กันหมดเลย ถ้าเมื่อมันจริงเสีย
อย่างเดี๋ยวนี้มันก็จริงไปตาม ๆ กันหมด จึงว่าลำบากหนาที่จะรู้ได้เห็นได้ อันนี้มันเริ่มรู้
จับต้นมันได้มาจากนั่นแหละ จับได้อย่างจ้ง ๆ ไม่มีถอนเลย ที่นั่งหามรุ่งหามค่ำ เวลา
ทุกขเวทนามันเกิดขึ้น ร่างกายของเรานี้มันเหมือนท่อนฟืน ทุกข์นี้เหมือนไฟ มันเผาหมด
เลยในร่างกายนี้ นี่ละที่ว่า ทุกข์ อริยสัจจ์ ตอนทีจิตใจยังไม่ยอมรับว่าเป็นของจริง มันก็
ต่อสู้กัน ได้รับความทุกข์ความร้อนตลอดเวลา ทนไม่ได้ เวลาพิจารณากันมันรอบคอบ
ด้วยปัญญา สตินี้ต้องเป็นพื้นฐาน ปัญญาจะออกสอดแทรก ๆ สตินี้เป็นพื้นฐานไม่ว่า
ความเพียรประเภทใด ละไม่ได้ว่างั้นเลย

เวลามันเข้ากันเต็มเหนี่ยว มันไปจับได้ตรงนั้นซิ ร่างกายนี้คือมันเหมือนท่อน
ฟืน ไฟลุกเผารอบตัวเลยร่างกายนี้ ถึงขนาดนั้นนะ มันรู้กันอย่างชัด ๆ นีที่มันทนไม่ได้
เพราะเหตุนั้น ทีนี้มันทนได้เพราะมันไม่ถอย พิจารณาหาเหตุผลมัน จนกระทั่งรู้เรื่อง
รู้ราว นีที่มันจับกันได้ละ ทุกข์มันจะมากขนาดไหน ชัดกันลงไปจนกระทั่งถึงความจริง
ด้วยกันเลย คือทุกข์มันก็ไม่รู้ว่ามันเป็นทุกข์ นั่นเวลาถึงความจริงมันนะ ทุกข์ที่แสดงอยู่
เป็นฟืนเป็นไฟนั้นเขาก็ไม่รู้ เหมือนอย่างไฟนี้แดงโร้ด้วยความร้อนขนาดไหน เขาก็ไม่รู้

ว่าเขาเป็นไฟ เขาไม่รู้ว่าเป็นความร้อนและให้ความร้อนแก่ผู้ใด เขาไม่รู้ ผู้ไปสัมผัสต่างหากรู้

ที่นี้ทุกข์แสดงขึ้นมาอย่างน้อยมันก็ไม่รู้ว่ามันเป็นทุกข์ มันเป็นของจริงอันหนึ่งเท่านั้น ๆ ภายก็เหมือนกัน ภายก็ไม่รู้สึกตัวของมัน ทุกข์ก็ไม่มีกับกาย ภายก็ไม่มีกับทุกข์ ต่างอันต่างจริง ทุกข์เกิดขึ้นมาจากกาย ภายเป็นกายด้วยกันกับทุกข์ แต่ไม่ใช่อันเดียวกัน ทุกข์เป็นทุกข์ ภายเป็นกาย นั้นเวลาเข้าถึงความจริง ที่นี้จิตมันไปวุ่นกับเขานะซี อันนั้นเป็นทุกข์ อันนี้เป็นทุกข์ นั้นเป็นของเรา นี้เป็นของเรา เราก็ต้องเป็นทุกข์ นั้น อันนี้เราไปกว้านเอาทุกข์เหล่านั้นมาหมดมันก็ทนไม่ได้ เฝ่น เข้าใจไหม

เมื่อพิจารณาลงไปถึงความจริงแล้ว ภายก็เป็นกาย ทุกข์ก็เป็นทุกข์ จิตก็เป็นจิต เป็นผู้ทราบเรื่องทุกข์ทั้งหลาย เมื่อทราบตามความจริงแล้ว มันจะตายในเวลานั้นมันก็ต่างอันต่างจริงไปเลย ต้องอย่างนั้นซี ถ้าอย่างนั้นตายมันก็ไม่ถอย เวลาจะตายจริง ๆ มันจะเอาทุกข์หน้าไหนมาหลอก ทุกข์หน้านี้ก็รู้กันแล้วมันจริงอย่างนี้ แล้วทุกข์หน้าไหนจะปลอมมาแบบไหนอีก จิตไม่ได้ปลอม นั้น มันก็รู้ตามกันอยู่ตลอดเวลา

นี่เรื่องการพิจารณาธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อถึงขั้นรู้แล้วไม่ได้สะทกสะท้านนะ สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีใครเอามาเป็นพยานเลย เพราะมีแต่พวกหูหนวกตาบอดเอามาเป็นพยานได้ยังไง ธรรมชาติที่รู้ไม่ใช่หูหนวกตาบอด ไม่ฉลาดแหลมคมรู้ได้ยังไง แล้วผู้นี้จะไปหาพวกตาบอดหูหนวกมาเป็นพยานได้ยังไง พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาหาใครมาเป็นพยาน ท่านจะเอาใครไปเป็นพยาน เพราะมีแต่พวกตาบอดทั้งหมดนี้ ตาดีสว่างจักษี้มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ก็พอแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง สนฺทิฏฐิโก สนฺทิฏฐิโก ประกาศเรื่อย นี่ละการพิจารณา ตั้งแต่ต้นไปนี้ ทางเดินก็ต้องราบรื่นไปด้วยกันถึงจะถึงสถานที่ราบรื่น ถ้าทางเดินขรุขระแล้วมันก็ไม่ถึงที่นั่น

นี่เราพูดถึงเรื่องทุกข์เวทนา เราพูดตรง ๆ ว่าไม่มีใครทนได้ว่างั้นเลย ถ้าความจริงไม่เสมอกันแล้วทนไม่ได้ ถ้าความจริงเสมอกันแล้ว ต่างอันต่างจริงอยู่นั้นไม่ทราบว่าจะทนอะไร ก็ต่างอันต่างจริงแล้วไปทนกันหาอะไร สู้กันหาอะไร ต่างอันต่างจริงก็อยู่ไปเวลาพิจารณาขอบเป็นอย่างนั้นนะ นี่ละถึงได้ย่นไปถึงคราวที่ไปอยู่ทางกะโหม-โพนทอง ที่โรคขัดหัวอกนั้นนะ เราไม่ลืมนะ พอบ้ายมาละนะ คือส่วนมากเขาจะนิยมเอาศพมาเผาตั้งแต่เที่ยงไป เรียกว่าบ้ายไปเรื่อย ศพนะ ตอนเช้านี้เขาไม่ค่อยเอาศพเผา เป็นความนิยมอะไรเราก็ไม่รู้ เราก็ไม่เคยถามนะ ไปที่ไหนก็เป็นแบบเดียวกัน เขาจะมาเผาศพตอนบ้าย ๆ กันทั้งนั้น เพราะเราเป็นนักเที่ยว ไปหมดเลย ตอนเช้าเขาเอาศพมาเผาไม่มี แต่เราก็ไม่สืบไม่ถามเขาก็ไม่มีใครถาม ส่วนมากเผาศพมักจะเผาตอนบ้าย ๆ

นี่ละพอเริ่มบ้ายแล้วมาละนะ มานิมนต์ไปกุสลา มาติกา ไปอยู่นั้นจนคำ เผาศพ นี่เสร็จ อ้าว ศพนั้นมาอีกแล้ว ห้ามกันมาอีกแล้ว ไม่มีรรมีรา ห้ามกันมา อย่าไปถามหา เรื่องรด ถามมันหาอะไร บางวันจนกระทั่งคำจริง ๆ ถึงกลับถึงวัด มันกุสลา ไม่เสร็จ สามศพ สี่ศพ ห้าศพ มาติด ๆ กันมาอย่างนั้น กุสลานี้แล้ว เสร็จจากนี้เผาที่นี่ ทางนั้นก็ เตรียมกองฟืนไว้เรียบร้อย ๆ เพราะเขามีเจ้าของทุกศพนี่ ศพของใครเขาก็เตรียมของ เขาไว้ กองฟืนไว้ ๆ แล้วกุสลานี้เขาก็ยกนี้ไปเผา แล้วกุสลานี้ก็ยกนี้ไปเผา ๆ จนคำ บาง วันจนคำ

เราก็วิตกกังวล เอ้ เราก็ว่ามาภาวนา มายังไงอย่างนี้มีแต่มากุสลา จนเป็นความ กังวลในใจคิดจะปลีกหนีแล้วแหละ มันกวนมากเพราะมันอยู่ในย่านโรคอันนี้เกิดนั้นซี ถ้าธรรมดาเขาเรียกว่าโรคระบาดนะ เพราะมันตายวันละสามศพสี่ศพ วันละห้าศพ มาก วันละแปดศพ ฟังซินะ นี่มากที่สุดละเราอยู่ที่นั่นนะ มาอย่างนั้นเรื่อย สี่ศพห้าศพนี่ประจำ ๆ เลยไม่มีเวลาภาวนา แล้วจิตใจเราก็พูดจริง ๆ มันเป็นธรรมจักรจะไปยุ่งกับอันนี้ได้ ยังไง จุดลากไปมันก็ขัดละซี ขัดกับงานของเราที่ทำ

งานพิจารณาเหล่านั้นเรื่องการเกิดการตายภายนอกมันเป็นงานหายาไปแล้วนะ มันเข้าสู่งานละเอียดหมดแล้ว มันไม่ไปยุ่งกับป่าช้านอกวางั้นเถอะนะ มันเอาปืนป่าช้า ใน ทุกข์ สมุทัย อยู่ที่นี้ ป่าช้าอยู่ที่นี้มันหมุนอยู่ที่นี้ อันนั้นเป็นป่าช้านอก ความเกิด ความตายน้อมเข้ามาเพื่อจะเข้าสู่ป่าช้าใน มันกังวล ไม่นานมันก็ขึ้น มันเป็นโรคระบาด โรคอะไร ๆ พอมาโดนเจ้าของเข้าเท่านั้นซี เขาปล่อยทันทีนะ เขาไม่ขัด บอกว่า โอ้ย โรคอย่างโยมเป็นทั้งหลายที่ห้ามมาเผาอยู่ที่นี่ เวลานี้เอาตมาเริ่มเป็นแล้วนะบอกอย่างนั้น นะ เป็นแล้วนะ ขัดขวางใน โห มันเป็นอย่างนี้เหอ ก็บอกเขา ทีนี้เอาตมาจะกุสลา มาติกาให้ไม่ได้แล้ว จะกลับไปแล้วนะ เริ่มแล้วเวลานี้ โรคอย่างเดียวกันนี้เริ่มแล้วนี่ เรา บอกตรง ๆ อย่างนี้เลย

เขาก็ปล่อยเลย บอกว่า อย่างนั้นนิมนต์ท่านกลับ พระไม่ค่อยมี มีพระอยู่ในวัดก็ องค์ สององค์สามองค์ก็มาเอาเราไป ก็เป็นพื้นฐานรับกันอยู่ตลอดเวลา พอลาเขามาแล้วไปเลยไปกุฎิ กุฎิเราก็กระต๊อบนั่นเอง ร้านไม้ไผ่กุฎิ เป็นร้านอยู่ร่มใฝ่ ไปก็เริ่ม โอ้ย รวดเร็วนะ มันเหมือนหอกเหมือนหลาว เวลามันเป็นขึ้นมามันทิ่มเข้ามาสวนเข้ามาใน หัวอก อ้อ เป็นอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นคนถึงตายง่าย รวดเร็วมากนะ คือเขาเป็นกัน สองวันตาย สามวันตาย ถ้าเลยสามวันไปแล้วรอด ก็มีรอดน้อยมาก รอดตายนะ มักจะ ตายเสียมากต่อมาก เป็นสองวันตาย สามวันตาย อยู่ในย่านนี้ เร็ว เพราะฉะนั้นของเรา มันถึงเร็วซี

พอบอกเท่านั้นก็รีบกลับเลย เขาก็ปล่อยทันทีเลย พอเรากลับไปถึงกุฏิมืดแล้ว โอ้ย หลังไหลกันมา กลัวเราจะตายแบบเดียวกัน มากี่ไล่หนีหมดเลยนะ นั่นฟังซิ คนยก ขบวนกันมา ทราบกันอย่างรวดเร็ว ทางไหน ๆ ก็มาเต็มป่าไผ่นั้นไปหมด ไล่หนีหมดไม่ ให้มายุ่งเลย พุดสองสามประโยค ไป ๆ อาตมาจะรักษาเอง ยานี้ยานี้ไม่ต้อง อาตมาเมียแล้ว พุดกลาง ๆ อย่างนี้ เรามียาแล้วว้างั้น ไล่แตกฮือเลย ไล่หนีหมดไม่ให้มีใครอยู่เลย เขาไปแล้วยังเดินอ้อมนั้นอ้อมนี้ดูไม่มีคน ที่นี้เข้าละนะ ชั้นสนามรบ มันชดอยู่ในนี้ มันชดขนาดนั้น โห้ย โรคนี้รวดเร็วมาก จนใครก็ว่าเป็นโรคระบาด โรคมีเชื้อ เช่น อหิวาต์อย่างนี้ หรือฝีดาษ มันมีเชื่อนะ

โรคของเรานี้มันเป็นลักษณะอย่างนั้น บทเวลาเข้าพิจารณากันจริง ๆ แล้วมันไม่มีเชื้อโรค มันเป็นลมพิษอันหนึ่ง มันรุนแรง อาจจะมีลมพิษอะไรเข้ามาในยานั้นนะ ที่นี้ตรงที่ว่ามันห่วงความตาย เราก็ไม่ลืมนะ มันห่วงมันยังไม่อยากตาย ก็คือถ้าตายเดี๋ยวนี้มันจะค้าง เอา พุดให้มันชดอย่างนั้นนะ มันรู้อยู่ที่มันจะออกจากนี้มันจะค้างจุดไหน ๆ ภูมิใด ภูมิที่มันจะอยู่ในจิตชั้นนี้นะมันบอกของมันอยู่ตลอดเวลา เช่นอย่างเราเดินไปนี้เรากำลังจะพักที่ไหน พักที่ไหนก็ที่นี่ แนะ ไปที่นั่น ไปถึงที่นั่นแล้วพัก พักที่ไหนก็พักที่นั่นแนะ ชั้นของอันนั้นก็บจิตอันนี้มันเข้ากันได้ตลอดเวลา นี่ใครเห็น หัวใจถามใครวะ

นั่นเห็นไหมละ พระพุทธเจ้าสอนผิดที่ตรงไหน ชั้นนั้น ๆ นะ พอจิตเข้าระดับแล้วไม่ต้องถามใครเลยมันรู้ของมัน ชั้นไหนก็ไม่อยู่ ไม่อยากอยู่ จะค้างวันคืนหนึ่ง ๆ ก็ไม่อยากค้าง เสียเวลา ให้พุ่งทะลุถึงจุดหมายแล้วไปเมื่อไรก็ไป ไม่เสียตายความตาย เวลานี้เสียตายยังไม่อยากตายเพราะยังงั้นจะต้องค้าง นี่มันรู้ขนาดนั้นว่าไง นี่ละการปฏิบัติซัดใหม่ เราไม่ได้ถามใครเลยมันรู้ชั้นไหนเวลาตายนี้มันจะอยู่ชั้นไหนภูมิใดของสวรรค์ เราไม่ต้องพูดละธรรมดา บอกว่าสวรรค์ ๆ ก็ไม่ใช่สวรรค์ธรรมดา มันชดขนาดนั้นนะ พรหมโลก ๕ ชั้นว้างั้นเลย ชั้นใดชั้นหนึ่ง แต่ไม่บอก หากรู้ซัด ๆ อยู่ชั้น เพราะฉะนั้นจึงว่ายังไม่อยากค้าง อันนี้ก็ยังไม่อยากค้าง ถึงจะผ่านไปก็ต้องพัก ไม่อยากพัก พุ่งเลย เมื่อพุ่งถึงแล้วไปเลย ไม่ว่าไม่เสียตาย

เวลานี้เสียตายยังไม่อยากตายเพราะยังไม่ถึงที่ มันกังวล กังวลถึงเรื่องความตาย โรคมันก็หนุ่เข้า ๆ ที่นี้หนึ่เข้า ๆ ทางนี้ก็กังวลในความตาย ลักเดี่ยวอริยสัจก็พุ่งขึ้นมาละซิ อ้าว ก็เรื่องเหล่านี้ท่านก็เคยพิจารณามาแล้ว นั่นเห็นไหมละ ตั้งแต่ตั้งหามรุ่งหามค่ำนั้นละ นั่นละที่ว่าเคยพิจารณามาแล้วถึงภูมินี้ ถึงภูมิต่างอันต่างจริงนี้ โรคอันนี้ท่านก็เคยพิจารณามาแล้ว ท่านไปกังวลวุ่นวายหาอะไร สิ่งเหล่านี้อยู่กับใคร มันก็อยู่กับท่านเดี๋ยวนี้นะ ก็อยู่กับเราเดี๋ยวนี้นะ พิจารณาลงละซิ ไปยุ่งอะไรกับเรื่องความเป็น

ความตาย มันอยู่กับเราทั้งนั้นนี่นะ พอว่านั้นก็ปีบทันทีเลย เห็นไหมมันรวดเร็วขนาดนั้น ถอนหมดเลยเรื่องความห่วงใยความเป็นความตาย ถอนหมดทันที ปู้บเข้าสนามรบเลย

อันนี้ก็ยอมรับแล้วนี่ เราเคยพิจารณามาแล้วมันก็ยอมรับ มันก็เข้าเลยผิง เอาที่นี้ ทางนั้นก็พุ่งกันเลย ไม่ได้กังวลเรื่องความเป็นความตาย ทุกขเวทนาเกิดที่ตรงไหน ๆ มันก็หมุนสติปัญญาเข้า จี๊ ๆ ๆ เลยที่นี้ มันไม่ได้ถอยนะ นี่มันถึงรู้ว่า โรคนี้ไม่ใช่โรคมึ เชื้อ โรคระบาด เช่น โรคฝีดาษ โรคคหิวาต์ มันไม่ใช่ มันโรคลมพิษต่างหาก พอพิจารณาเข้าไปสติปัญญาจ่อเข้าไป เผาเข้าไปเรื่อยเข้าไป ๆ มันก็เบิกออก ๆ พิจารณาเข้าไปหมุนเข้าไป ตามต่อนมันจนกระทั่งหมด ไม่มีอะไรเหลือเลย นั่น มันเห็นชัดขนาด นั้นเวลามันเบิกกว้าง นี่ละธรรมโอสธเห็นไหมล่ะ ไปหาชาติไหนวะ ไม่ไปหา เราไม่ ประมาทหมอ ธรรมโอสธก็เป็นหมอหนึ่งอยู่แล้วนั่น พอมันเบิกกว้าง ฟาดนี้ขาดทะเลลง ไปจิตก็ลงผิงเลย ขึ้นทันทีเลยไม่ตาย นั่นเห็นไหมล่ะ ที่นี้ไม่ตาย

อะไรเว้งว้างไปหมดไม่มีอะไรเหลือ ทุกขเวทนาที่มันเสียบแทงอยู่นี้หมดไม่มีอะไรเหลือเลย จิงรู้ชัดว่ามันไม่ได้มีเชื้อโรค มันเป็นลมพิษอันหนึ่ง เมื่อสติปัญญาซึ่งเป็นธรรมโอสธนี้กำจัดอันนี้ กระจายออก ๆ จนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงแล้วมันก็โล่งไปหมดเลย ร่างกายก็ธรรมดาไม่เห็นมีอะไร ตั้งแต่หัวค้ำฟาดถึงหกทุ่มกว่านะ ถึงลงกันได้ ตั้งแต่หัวค้ำ พอเริ่มมีดโยมเขาก็กมา โล้เขาหนีตอนนั้นเลย พอเขาหนีแล้วเราก็กขึ้นเวทีเลย ถึงหกทุ่มกว่าถึงเอากันลงได้

นี่เราพูดถึงเรื่องความห่วงใยในความตายกับโรคอันนี้ เราไปห่วงใยนั้นเราก็กไม่ ลืมนะ แล้วธรรมท่านกระตุกเอาที่เดียวมันกลับปีบทันทีเลย ที่นี้ก็หมุนตัวเลย เรื่องเป็นเรื่องตายไม่สนใจ ฟัดกันเลย แล้วก็เบิกกว้างออก พุ่งเลย เอาละที่นี้ไม่ตาย นั่น รู้แล้ว พออะไร ๆ ทุกอย่างออกหมดจิตก็ลงเต็มที่ พอถอยออกมาแล้วมันก็เว้งว้าง ๆ ไปหมดไม่มีอะไร ไม่ตาย ลงเดินจนกรม คั้นนั้นไม่ได้นอนนะ ลงเดินจนกรม

นี่เราพูดถึงเรื่องโรคอันนี้ที่เขาตายเพราะเหตุนี้เองมันรู้ เรายี่ถ้าหากว่าไม่ได้มี ธรรมโอสธแก่นี้ต้องเป็นเหมือนเขาละ ตายเหมือนกัน เพราะมันรวดเร็วมาก จามไม่ได้ นะ จามนี้สลบไปเลย ไอจามไม่ได้เลย ตั้งแต่หายใจแรง ๆ นี่มันก็อย่างนี้ ๆ มันอยู่ที่หัว ออกนี่นะ มันเหมือนแหลมเหมือนหลาวที่มเข้าไปสวนกันไปจั้น เวลาพิจารณาออกแล้ว มันเบิกออกหมดไม่มีเหลือเลย นี่พูดถึงเรื่องอริยสัจ อย่างนี้แล้วมันเป็นอย่างนั้น ต่าง อันต่างจริงไม่มีอะไรเป็นข้าศึกกัน เพราะต่างอันต่างจริง เราไปเหมาเขาต่างหาก ที่นี้ก็ มาเป็นข้าศึกต่อตัวเองละซิ ไปเหมาในสิ่งไม่ควรเหมา

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้า ถ้าลงได้เข้าใจใจใดแล้วไม่ต้องไปหาพยานที่ไหน ไม่ต้อง ๆ ไม่สนใจเลย สนุทธิฎฐิโก รู้เองเห็นเองประจักษ์ ๆ ตามชั้นภูมิของอรรถของ

ธรรมของจิตใจเราไปเรื่อย ๆ แม้ที่สุดตายแล้วจะไปอยู่ชั้นใดภูมิใดมันก็รู้ของมัน ก็เหมือนอย่างที่เดินไปนี้ เวลานี้ค่าแล้วหมดกำลังที่จะไปแล้ว เวะนี้ นี่ที่พักของจิตของเวลานั้น ของผู้เดินทางชั้นนั้นจะพักที่นั่นมันก็รู้ มันรับกันอยู่ตลอด ๆ อย่างนี้ แล้วจะไปถามใครก็เห็นอยู่อย่างนี้ นั่นละธรรมพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าแสดงไว้สวรรค์เท่านั้น ชั้นเท่านี้ชั้น พรหมโลกเท่านั้นเท่านี้ชั้นผิดไปที่ตรงไหน เมื่อเข้าถึงจิตแล้วมันก็ยอมรับหมดเลย พวกไม่ยอมรับก็ให้มันตีบคลานกันไปเป็นบ้ากันไป ลูบหน้าปะจมูกพระพุทธรเจ้าเล่นไปเท่านั้นเอง ครั้นสุดท้ายก็มาเอาเจ้าของลงนั่นแหละ มันไม่ได้ขึ้นพวกบ้านี้ บ้าลงไม่ใช่บ้าขึ้น

วันนี้ไม่พูดอะไรมากนัก ก็เป็นคติอันหนึ่งแล้วเรื่องอริยสัจจะ ก็เป็นคติเครื่องสอนใจนักภavana เอาให้ดีนะ จิตนี้เป็นอย่างนั้นแน่ ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น สอนนี้สอนถอดออกมาจากหัวใจมาสอนนะ เราไม่ได้ไปลูบโน้นคลำนี้มาสอน สอนจริง ๆ แม่นยำทุกอย่าง แน่ทุกอย่างสอน ไม่ได้สงสัย

มาจากเม็กซิโก ได้อ่านเกี่ยวกับหลวงตาทางอินเทอร์เน็ต ภาษาอังกฤษจากอเมริกา ได้อ่านข่าวเกี่ยวกับหลวงตาทางอินเทอร์เน็ต อ่านแล้วก็เลยสนใจ เป็นยิว อยู่ในนิวยอร์ก อเมริกา พออ่านข่าวแล้วเลยอยากมากทราบหลวงตา เขาอยากติดต่อกับพระเจ้าของเขาโดยตรง ก็เลยให้เขาลองมาติดต่อกับหลวงตา ติดต่อได้อยู่

ฟัง เราจะให้คำติดต่อ ฟังดี ๆ ฟังแต่เจ้าพวกนั้นอย่าฟัง ไปติดต่อหาโคตรพ่อโคตรแม่อียิปต์ ก็นั่นแหละ จึงว่าเราบอกอุบายให้อย่างว่า เมื่อวานนี้เขาก็มาพวกสหรัฐ เขามา ๔-๕ คน คนไทยเรา มา โอ๊ย ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดน้ำตาคลอเลย ก่อนที่เขาจะมาที่นี่เขาตั้งสัจอธิษฐาน ยังไงขอให้พบหลวงพ่อว่าจัน ถ้ามีวาสนาขอให้พบในวันนี้อย่าให้เคลื่อนคลาดเขาว่าจันนะ ตั้งสัจอธิษฐานด้วยกันแล้วเขาก็มา มากี่พบจริง ๆ เขาว่า เราก็จ่าย

เขาไม่เคยทำบุญ ใส่บาตร ไม่รู้จักทาน พอได้ทำเขาก็รู้สึกมีความสุขมากที่อยู่กับเรา เขาถวาย ๕๐ ดอลลาร์

เดี๋ยวนี้อินเทอร์เน็ตกำลังกระจายออกทั่วโลก เมืองนอกนี้ เมื่อวานนี้เขาตั้งหน้ามาจริง ๆ เขาติดต่อเรื่องของเรามาตลอดเขาบอกจันนะ ไม่ว่าจะทางหนังสือ ทางวิทยุทางโทรทัศน์ ทางไหน ๆ เขาติดต่อ แต่ทางอินเทอร์เน็ตไม่ได้ยินเขาพูด เราก็เลยพูดทางอินเทอร์เน็ตขึ้น ให้เขาได้ติดต่อกระจายออกไปอีกที่หนึ่ง เพื่อความสะดวก เพราะเขาอยู่เมืองนอกเขาตั้งหน้ามาเขาบอกตรง ๆ เลย หนังสือนี้ก็ออกไปมากละเวลานี้ ออกไปมากจริง ๆ อย่างพูดอย่างนี้ก็ออก นี่ผู้ปฏิบัติทางด้านธรรมะจะได้ธรรมะข้อนี้ไปเป็นเครื่องเตือนใจได้เป็นอย่างดีมากที่สุดที่เดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ดีธรรมดา

ที่พูดตะกั่วนี้ เอาของจริงออกมาเลย ๆ ตั้งแต่สวรรค์ชั้นพรหมลงไปกับภูมิจิตภูมิธรรม มันจะเข้ากันได้ตรงไหน ๆ ก็จึงเทียบให้ฟังว่า นี่เราเดินทางไปถึงนี้ที่พักของเราอยู่ที่ไหน แยกบับนี่ชั้นนี้ ๆ มันจะบอกอยู่ในตัวนี้เสร็จ ไม่ต้องไปถามหามองนั่นมองนี่ มันถึงกันตลอดเวลา นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าจริงขนาดนั้นมาสอนโลก โลกมันก็ปลอมขนาดนี้ จึงยอมรับไม่ได้นี่ซิ นี่ที่ท้อพระทัยเพราะอันนี้เองไม่ใช่อะไรนะ ท้อพระทัย ของจริงเต็มสัดเต็มส่วน แต่ของปลอมก็เต็มสัดเต็มส่วนเหมือนกัน มันลบล้างกันได้ง่าย ๆ นะ

โหย้ เราพูดแล้วสลดสังเวชจริง ๆ นะ ยิ่งเฝ้าแก้มาเท่าไร ๆ จวนจะตายเท่าไร เพราะฉะนั้นถึงเปิดออกเรื่อย ๆ ซิ เปิดออกให้ฟังทุกคน ๆ เราตายไปไม่มีใครสอนอย่างนี้นะ นู่นนะถึงขนาดนั้นนะ เราเอาตัวออกยันเลย ที่นี้ก็เลสมันก็รู้เข้ามา ว่าท่านพูดโง่พูดอวด นั่นมันไปอย่างนั้นนะกิเลส คนหนึ่งลากขึ้นจากบ่อนรก มันยังปิดมือออกโหย้ สู้รอกไม่ได้มันไปอย่างนั้นนะ สวรรค์พรหมโลกนิพพานสู้รอกไม่ได้ มันไปอย่างนั้นนะ มันปิดมือออก มันไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ที่น่าทุเรศมากนะเวลานี้ มันหาขนาดนั้นนะมนุษย์ มันบิ่นลงนรก ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ให้พร...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd